

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØE
przedstawiona w dniu 13 lipca 2017 r.¹

Sprawa C-341/16

Hanssen Beleggingen BV przeciwko Tanji Prast-Knippling

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy)]

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 2 ust. 1 – Jurysdykcja ze względu na miejsce zamieszkania pozwanego – Artykuł 22 pkt 4 – Jurysdykcja wyłączna w sprawach o rejestrację lub ważność znaków towarowych – Spór w przedmiocie określenia właściciela znaku towarowego Beneluksu

I. Wprowadzenie

1. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 16 czerwca 2016 r., Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) skierował do Trybunału wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 22 pkt 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I”)².

2. Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Hanssen Beleggingen BV (zwaną dalej „spółką Hanssen Beleggingen”) a Tanją Prast-Knippling w sprawie znaku towarowego Beneluksu, którego właścicielem była formalnie Tanja Prast-Knippling.

3. Sąd odsyłający zmierza do wyjaśnienia, czy zawisły przed tym sądem spór podlega normie regulującej jurysdykcję wyłączną ustanowioną w art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I dla spraw, „których przedmiotem jest rejestracja lub ważność znaków towarowych”, co powodowałoby brak jurysdykcji sądów niemieckich, w tym sądu odsyłającego, do rozpoznania tej sprawy. Jeżeli natomiast spór ten nie podlegałby rzeczonyj normie regulującej jurysdykcję wyłączną, sądy niemieckie byłyby właściwe do rozpoznania sprawy na zasadzie jurysdykcji ogólnej określonej w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia.

¹ Język oryginału: francuski.

² Dz.U. 2001, L 12, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 4, s. 42. Sąd odsyłający przedstawił powody, dla których rozporządzenie to, uchylone w tym czasie rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1), ma *ratione temporis* zastosowanie wobec okoliczności sprawy w postępowaniu głównym. Zobacz pkt 13 niniejszej opinii.

4. W dalszej części mojej opinii wskażę powody, ze względu na które uważam, że powództwo, takie jak toczące się przed sądem odsyłającym, o złożenie przez osobę, która została formalnie zarejestrowana jako właściciel znaku towarowego, oświadczenia wobec właściwego urzędu, że w odniesieniu do danego znaku towarowego nie jest osobą uprawnioną i że rezygnuje z rejestracji w charakterze właściciela tego znaku towarowego, nie podlega jurysdykcji wyłącznej określonej w art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I.

II. Ramy prawne

5. Zgodnie z ustanowioną w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I zasadą jurysdykcji ogólnej „[z] zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

6. Artykuł 22 pkt 4 akapit pierwszy tego rozporządzenia, który znajduje się w sekcji 6 rozdziału II tego rozporządzenia, zatytułowanej „Jurysdykcja wyłączna”, przewiduje, że niezależnie od miejsca zamieszkania lub siedziby „w sprawach, których przedmiotem jest rejestracja lub ważność patentów, znaków towarowych, wzorów i modeli, jak również podobnych praw wymagających zgłoszenia lub zarejestrowania”, jurysdykcję wyłączną mają sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wystąpiono ze zgłoszeniem lub o rejestrację albo nastąpiło zgłoszenie lub rejestracja, albo na podstawie aktu prawa wspólnotowego lub umowy międzynarodowej uznaje się, że zgłoszenie lub rejestracja nastąpiły.

III. Postępowanie główne, pytanie prejudycjalne i postępowanie przed Trybunałem

7. W postępowaniu głównym strony toczą spór o prawa do znaku towarowego Beneluxu. Tanja Prast-Knippling – pozwana w postępowaniu głównym – ma swoje miejsce zamieszkania w Hamminkeln (Niemcy). Jest zarejestrowana w Office Benelux de la propriété intellectuelle (urzędzie ds. własności intelektualnej Beneluxu, zwanym dalej „OBPI”) jako właściciel graficznego znaku towarowego nr 361604, zamieszczonego poniżej:

8. Wniosek o rejestrację tego znaku towarowego na rzecz przedsiębiorstwa „Helmut Knipping” został złożony w dniu 7 września 1979 r. W dniu 14 listopada 2003 r. T. Prast-Knippling przedłożyła stwierdzenie nabycia spadku wskazujące ją jako jedyną spadkobierczynię Helmuta Knippinga i uzyskała w OBPI przepisanie na nią spornego znaku towarowego.

9. Spółka Hanssen Beleggingen, powódka w postępowaniu głównym, jest spółką z siedzibą w Niderlandach.

10. Spółka Hanssen Beleggingen domaga się od T. Prast-Knippling złożenia wobec OBPI oświadczenia, że w odniesieniu do spornego znaku towarowego nie jest osobą uprawnioną i że rezygnuje z rejestracji jako właściciel znaku towarowego. W uzasadnieniu powództwa spółka Hanssen Beleggingen podnosi, iż w wyniku ciągu przeniesień spornego znaku spółka stała się rzeczywistym właścicielem praw do spornego znaku towarowego. Uważa więc, że przysługuje jej wynikające z ustawy roszczenie o nakazanie T. Prast-Knippling złożenia stosownego oświadczenia wobec OBPI.

11. Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. Landgericht Düsseldorf (sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) oddalił powództwo, wskazując w uzasadnieniu, że spółce Hanssen Beleggingen nie przysługuje wobec T. Prast-Knippling roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, ponieważ pozwana nie jest wpisana niezgodnie z prawem w rejestrze znaków towarowych Beneluxu jako formalnie uprawniona

do spornego znaku towarowego. Sąd ten uznał, że sporny znak towarowy znajdował się w majątku Helmuta Knippinga w chwili jego śmierci i w związku z tym przeszedł w drodze sukcesji uniwersalnej na T. Prast-Knipping jako jedyną spadkobierczynię. Sąd ten nie wypowiedział się w przedmiocie jurysdykcji sądów niemieckich, która nie była kwestionowana przez T. Prast-Knipping.

12. Od tego wyroku spółka Hanssen Beleggingen wniosła apelację do Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższego sądu krajowego w Düsseldorfie, Niemcy). Sąd ten powziął wątpliwość odnośnie do jurysdykcji sądów niemieckich w tej sprawie. Podkreślił w tym względzie, że podstawą ich jurysdykcji mogłyby być art. 2 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, biorąc pod uwagę miejsce zamieszkania T. Prast-Knipping w Niemczech. Uznaniu jurysdykcji sądów niemieckich w sprawie mogłaby jednakże stać na przeszkodzie jurysdykcja wyłączna sądów niderlandzkich na podstawie art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I.

13. Sąd ten zaznaczył ponadto, że zgodnie z art. 66 ust. 1 rozporządzenia nr **1215/2012 rozporządzenie** Bruksela I ma zastosowanie *ratione temporis* do postępowania głównego, ponieważ powództwo zostało wniesione przed dniem 10 stycznia 2015 r.

14. W tych okolicznościach Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie) zawiesił postępowanie i zwrócił się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy pojęcie sporu, którego przedmiotem jest »rejestracja lub ważność [...] znaków towarowych [...]«, w rozumieniu art. 22 pkt 4 rozporządzenia [Bruksela I] obejmuje również sprawę przeciwko osobie formalnie zarejestrowanej jako właściciel znaku towarowego Beneluksu w rejestrze znaków towarowych Beneluksu o złożenie wobec [OBPI] oświadczenia, że strona pozwana nie jest osobą uprawnioną w odniesieniu do danego znaku towarowego i rezygnuje z rejestracji jako właściciela znaku towarowego?».

15. Uwagi na piśmie zostały przedstawione przez T. Prast-Knipping i Komisję Europejską. Rozprawa nie odbyła się.

IV. Analiza

16. W swoim pytaniu prejudycjalnym sąd odsyłający zwraca się do Trybunału o ustalenie, czy powództwo takie jak wniesione w postępowaniu głównym, które zmierza do tego, aby osoba formalnie zarejestrowana jako właściciel znaku towarowego Beneluksu złożyła wobec OBPI oświadczenie, że nie jest osobą uprawnioną w odniesieniu do danego znaku towarowego i że rezygnuje z rejestracji w charakterze właściciela znaku towarowego, jest objęte zakresem stosowania art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I.

17. Zdaniem T. Prast-Knipping i Komisji na pytanie to należy udzielić odpowiedzi przeczącej. Podzielam tę opinię z następujących powodów.

18. Trybunał miał już okazję wypowiadać się, w szczególności w wyroku Duijnste³, na temat zakresu normy regulującej jurysdykcję wyłączną przewidzianą w art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I. Jedną z kwestii poruszanych przez Trybunał w tym wyroku była wykładnia pojęcia „sprawy dotyczącej rejestracji lub ważności patentów” w rozumieniu art. 16 ust. 4 Konwencji z dnia 27 września 1968 r.

3 Wyrok z dnia 15 listopada 1983 r., 288/82, EU:C:1983:326.

o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (zwanej dalej konwencją brukselską)⁴. Uważam, że wyrok ten, który dotyczył sporu analogicznego do sporu w postępowaniu głównym, nabiera w kontekście niniejszej sprawy decydującego znaczenia. Pragnę podkreślić, że Trybunał w wyroku GAT zasadniczo potwierdził wnioski płynące z tego wyroku⁵.

19. Sprawa Duijnsteer dotyczyła powództwa wniesionego przez Ferdinanda M.J.J. Duijnsteer, syndyka upadłości spółki Schroefboutenfabriek BV przeciwko Lodewijkowi Goderbauerowi, dawnemu dyrektorowi tego przedsiębiorstwa o nakazanie mu przeniesienia na spółkę w upadłości złożonych wniosków o udzielenie patentu i patentów uzyskanych w dwudziestu dwóch państwach na wynalazek dokonany przez L. Gederbauera, w czasie gdy był on zatrudniony w tej spółce⁶.

20. Trybunał uznał, że pojęcie to należy traktować jako pojęcie niezależne, które powinno być stosowane w sposób jednolity we wszystkich umawiających się państwach⁷.

21. Dokonując wykładni tego pojęcia, Trybunał podkreślił, że jurysdykcja wyłączna w sprawach dotyczących rejestracji lub ważności patentów przyznana umawiającym się państwom na terytoriach, na których doszło do zgłoszenia lub rejestracji patentu, jest uzasadniona tym, że sądy tych państw są najlepiej umiejscowione, by rozpoznawać sprawy, w których spór dotyczy ważności patentu, faktu jego zgłoszenia lub rejestracji⁸.

22. W konsekwencji Trybunał orzekł, że zakres stosowania tej normy regulującej jurysdykcję wyłączną, interpretowanej w sposób zawężający, pod kątem opisanego wyżej kryterium bliskości sądu, jest ograniczony do spraw dotyczących ważności, istnienia lub wygaśnięcia patentu oraz prawa pierwszeństwa w związku z wcześniejszą datą zgłoszenia⁹.

23. W swoich rozważaniach Trybunał stwierdził, że sprawa zawisła przed sądem odsyłającym nie podlegała zdefiniowanemu w ten sposób zakresowi stosowania art. 16 ust. 4 konwencji brukselskiej, bowiem spór nie dotyczył ważności lub rejestracji spornych patentów, a jedynie kwestii, czy właścicielem patentu był L. Goderbauer, czy też spółka Schroefboutenfabriek w upadłości, którą to kwestię należało rozstrzygać na podstawie stosunków prawnych wiążących zainteresowane strony¹⁰.

24. Wydaje się, że ten sposób rozumowania może być w całości przeniesiony na grunt niniejszej sprawy z następujących powodów.

25. Po pierwsze, Trybunał miał już okazję stwierdzić, że wobec ekwiwalencji postanowień obu tych przepisów należy zapewnić kontynuację wykładni art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I i art. 16 ust. 4 konwencji brukselskiej zgodnie z motywem 19 tego rozporządzenia¹¹. Przecież art. 22 pkt 4 tego rozporządzenia odzwierciedla taką samą systematykę co art. 16 ust. 4 konwencji brukselskiej i ponadto

4 Dz.U. 1972, L 299, s. 32, zwana dalej „konwencją brukselską”. Odnośnie do obowiązku uwzględnienia przy wykładni art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I orzecznictwa dotyczącego art. 16 ust. 4 konwencji brukselskiej zob. pkt 25 niniejszej opinii.

5 Wyrok z dnia 13 lipca 2006 r., GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, pkt 14–23).

6 Wyrok z dnia 15 listopada 1983 r., Duijnsteer (288/82, EU:C:1983:326, pkt 3).

7 Wyroki: z dnia 15 listopada 1983 r., Duijnsteer (288/82, EU:C:1983:326, pkt 19); z dnia 13 lipca 2006 r., GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, pkt 14).

8 Wyroki: z dnia 15 listopada 1983 r., Duijnsteer (288/82, EU:C:1983:326, pkt 22); z dnia 13 lipca 2006 r., GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, pkt 21–23).

9 Wyroki: z dnia 15 listopada 1983 r., Duijnsteer (288/82, EU:C:1983:326, pkt 23–25); z dnia 13 lipca 2006 r., GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, pkt 15).

10 Wyrok z dnia 15 listopada 1983 r., Duijnsteer (288/82, EU:C:1983:326, pkt 26).

11 Wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

ma niemal identyczne brzmienie¹². Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem wykładnia dokonana przez Trybunał w odniesieniu do postanowień konwencji brukselskiej pozostaje aktualna dla przepisów rozporządzenia Bruksela I w zakresie, w jakim przepisy tych aktów prawnych można uznać za ekwiwalentne znaczeniowo¹³.

26. Po drugie, nie widzę żadnego powodu, aby nie rozszerzyć stosowania kryterium ustalonego dla spraw dotyczących patentów w wyroku Duijnstee¹⁴ na sprawy dotyczące znaków towarowych. Otóż przede wszystkim treść art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I nie wprowadza żadnego rozróżnienia pomiędzy sprawami w przedmiocie patentów a sprawami w przedmiocie znaków towarowych. Natomiast pojęcia ważności, istnienia lub wygaśnięcia oraz prawa pierwszeństwa w związku z wcześniejszą datą zgłoszenia odnoszą się również do dziedziny znaków towarowych.

27. Po trzecie, pragnę podnieść, uwzględniając też kryterium wskazane przez Trybunał w wyroku Duijnstee¹⁵, że spór w postępowaniu głównym w niniejszej sprawie nie dotyczy ważności, istnienia lub wygaśnięcia znaku towarowego ani zastrzeżenia prawa pierwszeństwa z tytułu wcześniejszego zgłoszenia znaku. Otóż niniejszy spór dotyczy jedynie kwestii, czy właścicielem spornego znaku towarowego jest T. Prast-Knippling czy też spółka Hansen Beleggingen, co należy rozstrzygnąć na podstawie stosunków prawnych, które wiązały zainteresowane strony, mając za wzór postępowanie główne w sprawie Duijnstee. Inaczej mówiąc i jak to też trafnie podkreśliła Komisja, spór ten dotyczy nie tyle znaku towarowego jako takiego, lecz ustalenia właściciela tego znaku, której to kwestii nie obejmują pojęcia rejestracji lub ważności znaku towarowego w rozumieniu art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I.

28. W tym kontekście z okoliczności, że powództwo wniesione przez spółkę Hansen Beleggingen zmierza w szczególności do uzyskania od T. Prast-Knippling rezygnacji z jej rejestracji jako właściciela znaku towarowego, nie można wywodzić, że postępowanie główne jest objęte pojęciem „sprawy, której przedmiotem jest rejestracja lub ważność znaków towarowych” w rozumieniu wymienionego przepisu. W rzeczywistości żądanie to jest jedynie związane z żądaniem głównym, a ono zmierza do ustalenia, że sporny znak towarowy nie należy do T. Prast-Knippling ze względu na zawarte kontrakty, które miały przewidywać cesję praw do tego znaku towarowego na rzecz spółki Hansen Beleggingen¹⁶. Jak to już wyjaśniłem w poprzednim punkcie opinii, taki spór nie dotyczy ważności, istnienia lub wygaśnięcia tegoż znaku towarowego ani zastrzeżenia prawa pierwszeństwa z tytułu wcześniejszego zgłoszenia znaku.

29. Chcę dodać, po czwarte, jak to też podniosły Komisja i T. Prast-Knippling, że realizacja kryterium bliskości będąca celem tego przepisu nie sprzeciwia się temu, by postępowanie główne nie podlegało jurysdykcji wyłącznej określonej w tym przepisie¹⁷. Otóż rodzaj argumentów analizowanych w postępowaniu głównym, które dotyczą zwłaszcza faktu bezpodstawnego wzbogacenia i obowiązywania kontraktów zawartych pomiędzy podmiotami prywatnymi¹⁸, odbiega od kwestii ważności lub rejestracji spornego znaku towarowego. Sądy państwa, na którego terytorium znak towarowy został zarejestrowany, nie są zatem najlepiej umiejscowione, by rozstrzygać o tych argumentach.

12 Jedyna różnica w brzmieniu polega na tym, że odniesienie do „umowy międzynarodowej” w art. 16 ust. 4 konwencji brukselskiej przekształciło się w art. 22 pkt 4 akapit pierwszy rozporządzenia Bruksela I w odniesieniu do „aktu prawa wspólnotowego lub umowy międzynarodowej”.

13 Zobacz w szczególności wyroki: z dnia 16 lipca 2009 r., Zuid-Chemie (C-189/08, EU:C:2009:475, pkt 18); z dnia 12 lipca 2012 r., Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo); z dnia 10 września 2015 r., Holterman Ferho Exploitatie i in. (C-47/14, EU:C:2015:574, pkt 38); a także z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 22).

14 Wyrok z dnia 15 listopada 1983 r., 288/82, EU:C:1983:326, pkt 24, 25.

15 Wyrok z dnia 15 listopada 1983 r., 288/82, EU:C:1983:326, pkt 24, 25.

16 Zobacz pkt 10, 11 niniejszej opinii.

17 Zobacz pkt 21 niniejszej opinii.

18 Zobacz pkt 10, 11 niniejszej opinii.

30. Powyższe tezy prowadzą do konkluzji, że norma ustanowiona w art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I przewidująca jurysdykcję wyłączną nie znajduje zastosowania w odniesieniu do postępowania głównego. W konsekwencji sądy niemieckie, w tym sąd odsyłający, jako sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium T. Prast-Knippling pozwana w postępowaniu głównym ma swoje miejsce zamieszkania, mają jurysdykcję do rozstrzygnięcia tej sprawy na podstawie zasady jurysdykcji ogólnej ustanowionej w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia.

31. Należy sprecyzować w tym względzie, że okoliczność, iż spór ten mógłby ewentualnie podlegać regułom określonym w art. 5 pkt 3 rozporządzenia Bruksela I ze względu na to, że powództwo wniesione przez spółkę Hansen Beleggingen było oparte w szczególności na fakcie bezpodstawnego wzbogacenia, nie miałyby wpływu na jurysdykcję sądów niemieckich wywodzoną z art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia. Otóż ten pierwszy przepis stwarza *dotatkową* podstawę jurysdykcji, a nie *wyłączną* w stosunku do podstawy jurysdykcji przewidzianej przez ten drugi przepis.

32. Pomocniczo należy zaznaczyć, że gdyby Trybunał miał orzec, iż w odniesieniu do postępowania głównego należy stosować art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I, to jedynie sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znak został zarejestrowany, byłyby właściwe do rozstrzygnięcia sprawy. Przepis ten bowiem stanowi podstawę jurysdykcji wyłącznej, której skutkiem jest wykluczenie możliwości zastosowania zasady jurysdykcji ogólnej przewidzianej w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia.

33. Zgodnie z informacjami podanymi przez sąd odsyłający zastosowanie art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I będzie skutkowało brakiem właściwości sądów niemieckich do rozpoznania sprawy w postępowaniu głównym¹⁹.

34. Chciałbym jeszcze zwrócić uwagę na znaczenie wyroku Brite Strike Technologies²⁰ w takim kontekście. Rzeczywiście Trybunał orzekł w tym wyroku, że art. 71 rozporządzenia Bruksela I, rozpatrywany w świetle art. 350 TFUE, nie stoi na przeszkodzie temu, aby przepis jurysdykcyjny odnoszący się do sporów dotyczących znaków towarowych i wzorów Beneluxu, zawarty w art. 4.6 konwencji państw Beneluxu w sprawie własności intelektualnej (znaki towarowe i wzory)²¹ (zwanej dalej „konwencją Beneluxu”), był stosowany do tych sporów.

35. Wydaje mi się jednak, że orzeczenie to nie może mieć znaczenia dla ustalenia jurysdykcji sądów niemieckich – kwestii problematycznej w postępowaniu głównym – albowiem Republika Federalna Niemiec nie jest stroną konwencji Beneluxu. Otóż wydaje mi się trudne do przyjęcia, by umowa, której Republika Federalna Niemiec nie jest stroną, mogła wywoływać wiążące skutki prawne wobec sądów niemieckich. Podkreślam tu, że wyrok Brite Strike Technologies²² dotyczył w odróżnieniu od niniejszej sprawy sporu toczącego się przed sądem niderlandzkim.

36. Zasadność takiej wykładni może potwierdzić, gdyby była taka potrzeba, treść art. 71 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Bruksela I, który ma być stosowany, zgodnie z jego brzmieniem, w odniesieniu do „sądu państwa członkowskiego, które jest *stroną konwencji* dotyczącej spraw szczególnych”²³.

19 Zobacz pkt 12 niniejszej opinii.

20 Wyrok z dnia 14 lipca 2016 r., C-230/15, EU:C:2016:560, pkt 66.

21 Konwencja z dnia 25 lutego 2005 r., podpisana w Hadze przez Królestwo Belgii, Wielkie Księstwo Luksemburga i Królestwo Niderlandów. Konwencja ta weszła w życie w dniu 1 września 2006 r.

22 Wyrok z dnia 14 lipca 2016 r., C-230/15, EU:C:2016:560.

23 Wyróżnienie moje. Artykuł 71 rozporządzenia Bruksela I stanowi:

„1. Niniejsze rozporządzenie nie narusza konwencji, których państwa członkowskie są stronami i które w sprawach szczególnych regulują jurysdykcję, uznawanie lub wykonywanie orzeczeń.

2.

Celem zapewnienia jednolitej wykładni ust. 1 ustęp ten będzie stosowany w następujący sposób:

a) niniejsze rozporządzenie nie wyłącza tego, aby sąd państwa członkowskiego, które jest stroną konwencji dotyczącej spraw szczególnych, oparł swoją jurysdykcję na takiej konwencji, i to także wówczas, jeżeli pozwany ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, które nie jest stroną takiej konwencji. W każdym wypadku sąd ten stosuje art. 26 niniejszego rozporządzenia; [...]”.

37. W konsekwencji, gdyby Trybunał miał orzec, że postępowanie główne jest objęte zakresem stosowania art. 22 pkt 4 rozporządzenia Bruksela I, to niemiecki sąd odsyłający byłby zobowiązany do stwierdzenia braku swojej jurysdykcji z urzędu na podstawie art. 25 tego rozporządzenia. Jedynie w przypadku, gdyby postępowanie główne toczyło się przed sądem któregoś z państw Beneluxu, to sąd ten, badając swoją właściwość, mógłby na podstawie wyroku Brite Strike Technologies²⁴ brać pod uwagę art. 4.6 konwencji Beneluxu.

V. Wnioski

38. Uwzględniając powyższe rozważania, proponuję, aby na pytanie prejudycjalne przedłożone przez Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) Trybunał udzielił następującej odpowiedzi:

Powództwo takie jak wniesione w postępowaniu głównym przeciwko osobie formalnie zarejestrowanej jako właściciel znaku towarowego Beneluxu o złożenie wobec Office Benelux de la propriété intellectuelle (OBPI) oświadczenia, że nie jest osobą uprawnioną w odniesieniu do danego znaku towarowego i że rezygnuje z rejestracji w charakterze właściciela tego znaku towarowego, nie jest objęte zakresem stosowania art. 22 pkt 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

²⁴ Wyrok z dnia 14 lipca 2016 r., C-230/15, EU:C:2016:560.